

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Venetiis, M.D.LVI

Clitipho Platonis, vel, exhortatrius

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-254](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-254)

orationem tuam, nō modo metuendorū contrariorūq; fortitudo scientia est, sed bonorum oīum atq; malorum, omniūq; simpliciter quomodolibet sese habētium. Sicne modo, an aliter iudicas Nicia? N. I. C. Ita mihi videtur, o Socrates. S. O. C. Putas, o beate Vir, huic aliquā deesse uirtutē, qui norit bona omnia prorsus, ut afflicta sunt, suntq; et fient, malāue similiter? Eumq; Virū indigere temperantia, et iustitia putas sanctitateue, cui soli competit, ut tā diuina, quā humana bona, & mala prudenter intelligat, deuitet hęc, apprehendat illa, quiq; recte cum omnibus viuere norit? N. I. C. Vera loqui uideris, o Socrates. S. O. C. Quod ergo abs te inductum est. Nicia, non pars uirtutis, sed uniuersa uirtus est. N. I. C. Apparet. S. O. C. Veruntamen fortitudinem diximus partem aliquam esse uirtutis. N. I. C. Diximus plane. S. O. C. Quod uero nunc dicitur, nō apparet. N. I. C. Nō. S. O. C. Nō ergo inuenimus Nicia, quid ipsa sit fortitudo. N. I. C. Nō uidemur. L. A. C. At qui rebar, o amice Nicia, inuenturū te, postquā me Socrates respondente despiciebas. Ideoq; sperabam te ex Damonis sapientia hac nobis declaraturū. N. I. C. Belle facis, o Laches, qui fortiter contēnis, quod rudis disputationis huius sis: solū uero id curas, utrū ego quoq; talis uidear, neq; quicquā interesse censes, modo rerū illarū nihil uterq; intelligamus, quas scire quisque debet, qui esse aliquis uult. Uideris ergo reuera humanū quiddā pati, quod non in te ipsum, sed in alios respicias. Ego autē arbitror a me de his rebus esse tolerabiliter dictū. Si quid uero minus est, post hac tū Damon ipso corrigā, quem tu quum nunquā uideris, existimas deridendū: hęc porro cū alijs, ubi solide affectus fuero, etiam te citra inuidiam docebo. Nam hac maxime indigere disciplina uideris. L. A. C. Sapiens quidem es, o Nicia, uerū tamen Lysimacho huic, & Melesia cōsulo, ut studium meū ac tuum circa filiorū eruditionē non exigant, sed Socratem hunc, quemadmodum principio dixi, ne negligant. Ego quoq; si mihi adulti essent filij, idem fecissem. N. I. C. Enim uero & ipse censeo, si modo uelit Socrates curam adolescentum suscipere, aliu neminē esse querēdum. Nempe Niceratum huic libentissimē cōmendarem, si ipse acciperet. Verū quoties de hoc uerba ei facio, alios quosdā ostēdit, ipse recusat. Experire ergo Lysimache, nū Socrates tibi magis obtemperet. L. Y. S. Par est, o Nicia: quandoquidē & ipse multa uicissim in eū cōferre paratus sim, quā alijs non multis sane facerem. Quid ais, o Socrates? Morē me geres, curabisq; ut optimi adolescentē enadant? S. O. C. Durū certe id esset Lysimache, si quis eiusmodi curā renueret. Quapropter si ego in superiori disputatione sapiēs apparuissem, si autē in scij, merito ad opus hoc ipse precipue uocandus essem. Cū uero in eadem dubitatione hęcāmus, quis nostrū potius eligatur? Mihi quidē nullus precipue eligendus esse uidetur. Ceterum cū ita hęc se habeant, uidete num recte nobis consulam. Oportere, o Viri, existimo, (nam nihil horū efferrī uolo) in cōe omnes inuicem querere, primum quidem nobis ipsi optimum preceptorem, egeremus. n. deinde adolescentibus, neq; pecunijs, neq; illis alijs rebus parcentes. Ita uero uiuere, ut nunc uiuimus, & filios ita curare, non consulo. Si quis autē nos irriserit, quod tam grandes natu preceptoris ludum ingredi statuamus. Homeri illud obijciendum. Aut enim uero egeno uerecundiam nihil conducero. Quamobrem fretis omnibus de tractorum uerbis, cō

munem nostri adolescentumq; curam suscipiamus. L. Y. S. Placent mihi quā dicit Socrates, statuoq; quo senior sum, eo studiosius unā cum adolescentibus discere. Sed heus tu. Cras prima luce domum uenito, ac ne negligito, ut de his rebus consilium ineamus. Nam hodiernus iam soluendus est cœru. S. O. C. Efficiam quod iubet Lysimache: & si Deus uoluerit, cras ad te ueniam.

CLITIPHO PLATONIS, VEL, EXHORTATORIUS.

DIMIDIATI DIALOGI PERSONAE, SOCRATES.

CLITIPHO.

UPER mihi retulit quidam, Clitiphonem Aristonymi filium loquēte cum Lysia, Socrates quidem consuetudinem ut superare, Thrasymachi uero laudare magnopere solitū. CLIT. Quis quis ille, o Socrates, fuerit, haud recte narrauit, quā de te cum Lysia sum locutus. Nam in quibusdam laudauit te, in quibusdā minime. Postquā uero succenses mihi, quāquā dissimulas, quasi nihil id cures, libentissimē ego ipse tibi illa referam, praesertim cū soli simus, ne adeo te despici putes. Fortē. n. nunc non recte audisti, quocirca infensor mihi redditus es, quā debeat. At si ipse mihi ueniā dederis, animaduertensq; libentissimē rem tibi narrabo. S. O. C. At turpe nimum esset, si te prodesse mihi uolentem non tolerē. Constat. n. ubi intellexero quā malus, quā bonus sim, de teriora declinatū esse pro uiribus, meliora profecuturū. CLIT. Audi igitur. Equidē tecū uersatus, saepenumero Socrates uehementer obstupui, dum te loquentem audirem, mihiq; uisus es praeclarissimē oīum dicere, quoties oburgans homines ueluti ē machina tragica Deus subito exclamare. Quoniam ruitis homines? Nescitis quō feramini, neq; opportunum quicquā agitis, qui oī studio pecunijs cumulādis incūbitis: filios autem quibus eas relicturni estis, negligitis, neq; ut illis iuste uti sciant, eos iustitia preceptoribus commendatis, qui doceant iusticiam, si doceri pōt. & si exercitatione ac consuetudine comparanda est, diligenter exerceant. Neq; vos etiam ipsos curastis unquā. Sed cum uideatis literas, musicam et gymnasticā uos filiosq; uestros ad sufficientiā consecutos, quā uirtutis disciplinā perfectā existimatis, deinde nihilominus circa pecunias prauos esse, cur nō presentē educationē contēnitū? cur nō queritis aliquos, qui nos ab hac in musica dissonātia liberent? Et. n. propter hoc delictum secordiāq; magis, q̄ propter pedis ad lyra dissonātionē, et frater aduersus fratrem, & ciuitas aduersus alias ciuitates immoderata et discordi seditione suborta feruntur, et cōmisso praelio extrema patiuntur et inferunt. Vos autē dicitis, nō propter ruditatem inscitiamq; sed spēre iniustos esse eos, qui sunt iniusti. Rursusq; asserere non dubitatis, iniustitiā turpe esse rē, Deoq; aduersam. Quā igitur ob causam hoc tantū malū quis eligit? Rēspōdetis, hōem superatū uoluptatibus id subire. Nōne superari praeter uoluntatem est, quando quidem ex uoluntate est superare? Quapropter iniuste agere, praeter uoluntatē esse ubiq; ratio dicitur. Diligentiorē itaq;

Occasio dialogi huius. reliqua desiderantur.

Prouerbiū.

Homeri dicitur, Viro egeno uerecundiam nihil conducero. Quamobrem fretis omnibus de tractorum uerbis, cō

curam, quam solet adhibere, & viros omnes priuatum & publice civitates decet. Quoties ista Socrates audio te dicentem, mirū in modum delector ac laudo, idemq; factio, cū ea que sequuntur ausculto. Adde n. eos quicumq; corpus quidem exercent, animū verò negligunt, quod natura subiectū est, colere, spernere verò quod imperat. Item unicuiq; vsum eius rei qua vti scit, conferre. Illi verò qui oculis, auribus, toto corpore nescit vti, prestare, ne que videre, neq; audire, neq; aliter vti corpore, quam uti. Similiter et in artibus. Quicumque n. lyra propria vti nescit, patet vti ipse ais, quod neq; alterius lyra scit vti: et qui aliena nescit vti, nescit & sua. Eademq; est de ceteris instrumentis & possessionibus ratio. Atq; eo tandem p̄clare tibi sermo procedit, vti inferas, qui nescit aīa vti, p̄stare huic vti oculum agat aīa, neq; viuat, quam vti viuat, & sui iuris in agendo ipse sit. Quem si qua necessitas cogit viuere, melius huic esse, vti seruus vitā ducat quam liber. Est aut̄ hoc, tanquā nauis ita cogitationis gubernacula cōmittere alteri cuiquā, qui gubernatoriā humanā vitā adeptus sit disciplinā, quam sape tu Socrates civilem vocas peritiam, eandemq; iudiciariam & iustitiā. His ergo sermonibus alijsq; eiusmodi multis atq; p̄claris, virtute asserentibus posse doceri, suiq; ipsius in primis suscipere curā iubentibus, nunquā ferme aduersatus sum, neq; vti arbitror in posterum aduersabor. Peritiles enim ipsos existimo, plurimumq; ad exhortationem vale re, & ad homines quasi dormientes excitandos conducere. Adhibui itaq; mentē, vti qui essem reliqua auditurus: percōtatus sum non te primū, o Socrates, sed aequales tuos, vel contubernales, vel socios, vel quomodocūque aliter affectos tibi oportet dicere: horū, inquam, eos ante alios, qui primi apud te habentur interrogati, quis post hac sermo potissimū sequeretur, ac more tuo, quodāmodo ita p̄fatus quāstione exposui. O viri optimi, quo pacto, inquam, Socraticas ad virtutem hortationes accipere deinde debemus? An quasi solū hoc extet, prodire verò ad opus remq; perficere minimē? Atqui nostrum & hoc per oem vitam erit officium, eos qui nondum satis incitati sunt, prouocare, atq; ita semper inuicē exhortari? An potius & Socrate, & nos ipsos, cum non negemus hoc ipm̄ agendum esse, sic inquirere decet, quid post hac? Unde iustitia studium incipiemus? Siquis nos ad curandū corpus hortans, tanquā pueros qui nequaquam aduertunt curā eius gymnasticam atq; medicinam esse, obiurgat quod de ritico, & hordeo, & vitibus semper cogitemus, deq; oībus, qua corporis gratia querimus, artem verò & industriā, qua bonus corporis habitus fiat, nullam inquiramus, cū tamen sit aliqua, forte illum rogaemus quas artes circa cultū corporis esse dicat, atq; ille vti arbitror responderet medicinā atq; gymnasticam: Eodem pacto nūc quā artem circa aīa virtutem versari censeamus, respondeat quisquis peritissimus horū sibi videtur. Respondet ergo ad hæc, artē hanc quam ex Socrate audiisti, nullam aliā, nisi iustitiā esse scias. Tunc ego, non solū, inquam, mihi nomē adducas, sed vterius sic exponas. Medicina porro ars quādā dicitur, ab hac duo fiunt: nā & medici ex medicis efficiuntur, et sanitas reparatur. Alterū horū haud amplius ars aliqua est: artis aut̄ docentis perceptaq; opus, quā dicimus sanitatē. Ab architectura similiter duo fiunt, edificium videlicet et architectura, illud quidē

opus, hæc autem doctrina iustitiā quinetiam esto iustus alios facere, quemadmodum superiores artifices, sed opus alterum quod nobis vir iustus efficere potest, quid esse dicemus? declara. Respondit quidā, conferens: alius, decens: alius, cōducibili: alius, vtile. At ego respondens obieci in singulis artibus eadē hæc nomina esse: cumq; re-ete quid sit, vtilia, cōducibilia, et alia huius generis illic fieri dicitq;. Illud verò artis cuiusq; propriū, ad quod hæc respiciunt. Quemadmodū in arte fabrilī quod bene, pulchre, deceter se habere dicitur, illuc tendit, vti ex lignea materia apte suppellectilia fiant, qua quidem ars minime sunt, sed artis opus. Dicatur similiter, & iustitiā ipsius opus. Hic quidā ex tui familiaribus Socrates respōdit, & bellissimē quidē loqui visus est. Opus iustitiā propriū, inquit, quod nullius vterius facultatis, est amicitia in ciuitatibus parere. Ille rursus interrogatus, amicitia esse bonum quoddā asseruit, malum verò nunquam. Cū verò interrogaretur de puerorū brutorumq; benevolentis, quas amicitias cōter appellamus, amicitias esse eas negauit, quippe cū sapius obsint, quam profint: dixitq; illas falso amicitias nuncupari: Veram aut̄ amicitiam esse se proculdubio consensionem. Cum aut̄ quaereretur, utrū asensionem illā vocaret opinionis, an scientiā concursum: opinionē quidem contēpsit, quia concursus opinionū multi inter hoīes ac noxij sunt, amicitia verò bonam oīno opusq; iustitiā esse cōcesserat. Quare idem dixit esse consensione & scientiam, non opinionem. Cū verò hoc loquendo delati essemus, ambigui auditores aduersus illū protinus clamauerūt, quod eodem sermo reuolueretur: quoniam & medicina sit cōsensio quaedam & artes reliquæ, & circa quid versantur declarare queant. At verò tua hac iustitiā, vel cōsensio, quod tendit ignorat, quodue opus sit, la ter. Eadē abs te tandē quasi Socrates. Tu verò statim iustitiā opus esse dixisti, prodesse amicis, inimicos ledere. Deinde verò visus tibi est vir iustus nunquam ledere quēquam, sed prodesse in omnibus unicuiq;. Hæc non semel tantū, o Socrates, aut bis tēta sunt: sed cū diu supplex uos sequutus fuerim, deniq; defessus sum, existimans te ad inflāmandos hoīes, vti studiū virtutis capestant, ceteris esse uehemētiorē. Et duobus verò alterutrū necesse est, aut n. catenus tantū vales, vltra verò nihil, quod quidem in quauis arte contingere potest: ceu in arte gubernatoria fieri potest, ut qui gubernare nescit, excogitauerit aliquas eius artis laudes, quibus ad eā homines pro vocet, quasi dignissima sit, et in ceteris artibus eodem modo. Idē fortasse tibi quis tribuet, quasi nihilo magis iustitiā ipsam cognoscas, & si p̄clare eā laudas. Ego aut̄ non sic existimo. E duobus n. alterum, inquam: aut nescire te arbitror, aut nolle mecum cōicare. Quamobrem ad Thrasy machum vti opinor, me conferam, & aliō quocunq; potero sperauerōq; a dubitationibus liberari. Neq; verò aliō me conferem, si velles ipse exhortationibus istis quandoq; facere finem. Porro quemadmodum si me iam satis ad curam corporis, qua gymnasticā est, incitasses post exhortationem huiusmodi aperires mihi qualis mei corporis esset, affectio, & quali curatione indigeret, ita in presentia facito: pone Clitiphonem tibi concedere ridiculum esse, vti in alijs rebus quis studium ponat, animam verò cuius gratia in ceteris laboratur, negligat et alia quocunq; post hæc sequuntur & dicta modo sunt, retulisse me

me puta. Obsecro te Socrates ne aliter facias, ne quædam nomina nunc, ita & posthac coram Lyſia cæterisq; hominibus, partim quidem laudare te, partim verò vituperare neceſſe ſit. Et nanq; qui nondum ad virtutem ſe prouocatus, conferre te plurimum aſſeram: Perſuaſo autem contrà, impedimento eſſe te propemodum, quo minus ad virtutis finem perueniens, beatus efficiatur.

CAETERA DESUNT.

CRATYLVS PLATONIS, VEL, DE RECTA NOMINVM RATIONE.

MARSILII FICINI ARGVMENT.

SAPIENTIA Platonica ſemper quidem ſuſpicit excelsa, nec vnquam humilia deſpicit: quanquam verorum ſcientia nominum non eſt humilis, imò excelsa, præcipue diuinorum. Hanc ſapientes Hebræi tanti fecerunt, vt eâ non modo ſcientiis omnibus, verumetiam legi ſcriptæ prætulærent, affirmantes ipſam à deo patriarchis & Moysi fuiſſe tributam: Moysi, inquam, eam nõ literis, ſed ſanctorum mentibus inſcripturo: Mentibus, inquam, ſuccedentium prophetarum, deinceps diuinorum nominum ſapientiam in mentes eorum qui ſuccederent longa quadam ſerie propagantium. Horum ergo virtute nominum maiores ſuos opera miranda feciſſe. Præterea nonnulla ex his nominibus ſcriptis ſuis inſeruiſſe, ſed plerunq; vel ſparſa, vel inuoluta: quæ ſi quis cognofcat, & colligat, & perfectè eademq; mentis puritate, quæ & cui ſunt tributa, pronunciet, mirabilia ſimiliter effecturum: præſertim in primo dei nomine, quod cum quattuor duntaxat, & his quidem vocalibus literis mirabiliter componatur, nimirum à nullo niſi diuinitus inſpirato rectè pronunciaripotèſt. Vnde ſateri coguntur Ieſum, quem ipſi Nazarenum vocant, fuiſſe diuinum. Quiſpe cum eum nominis huius Tetragrammaton intelligentia vera, & pronunciatione perfectè ſeciſſe miracula fateantur. Verum de his in libro De religione à nobis ſatis eſt dictum. Origenes quoque cû diuinorum nominum orationumq; virtutem mirificam conſideraſſet, in libris contra Celfum, inquit, in quibusdam ſacris nominibus mirandam latere virtutem, ideoq; hæc ipſa non eſſe ex Hebræa lingua in aliam transferenda, ſed in ſuis ipſis characteribus conferuanda. Forſè enim quemadmodum in corpore certa ratione compoſito vita permanet, quo vel aliter compoſito, vel permutato non permanet: ſic vitalem quandam putant diuinis nominibus certo diuinitus modo compoſitis, in eſſe virtutem. Et quemadmodum ab initio docuit Mercurius Trimegiſtus, ac diu poſtea Plotinus & Iamblicus, ſtatuis quibusdam ordine certo compoſitis demones quodam modo includuntur. Verbis autem ad celeſtem quandam ſimilitudinem temperatis diuinæ quædam dotes distribuuntur, & id quidem prouidente deo, vt quæ res ipſa poſtulat, rite poſſemus diuinum auxilium inuocare. Quod quidem ab ipſo Phædo atque Pythagoræ obſeruatam fuiſſe tradunt, quos ſeruat diuinis quibusdam duntaxat verbis tam animi quam corporis morbos mirifice curauiſſe. Quæ quidem in re compertum habemus totam Zoroaſtris ſapientiam conſtituiſſe, quam Plato in Aleibiade diuinam appellat, & in Charmede morborum animi & corporis curatricem. Mitto quædam omnes gentes atque linguæ præcipuum dei nomen quattuor ſolum pronunciant literis. De hoc enim latius tractatur à nobis in commentarijs in Philebum, vbi probatur non potuiſſe in hoc vno gentes omnes niſi diuinitus conuenire. Hinc Aegyptij quem nos deum, Thebit nominant: Perſæ, Syre: Magi, Orſi: vnde Oromafiſ: Hebræi illud quattuor vocalium ineffabile nomen vitæque poſſunt exprimunt per Adonai: Græci, Theos: Arabes, Alla: Machomet, Abdi: nos accepimus ab angelo Ieſum. Sed cur voluit deus quattuor vbique literis inuocari? Forſitan quia & ipſe per quattuor gradus cuncta diſponit, ſcilicet eſſentia, eſſe, virtute, actione componens. Item caeleſtia triplicitatibus ſignorum quattuor, ignea, aërea, aquæ,

terrea, & quæ ſub celo ſunt, quattuor ſimiliter elementis. Nemo verò mirabitur tantam in veris nominibus vim latere, ſi modo conſiderauerimus ipſam rei vim naturalem, quando verè cognofcimus, perueniri ab obiectis ad ſenſus, ab his ad imaginationem, ab hac quoque ad mentem. Deinde à mente concipi quidem primum, deinde per vocem exprimi quaſi partum. Atque in hac ipſa voce ſuis quibusdam articulis conſtituta vim ipſam rei ſub ſignificationis forma quaſi vitam latere: vitam, inquam, ab ipſa mente per ſententiarum conceptam primo, deinde per voces editam, poſtremo per ſcriptam ſeruatum. Quod ſi cæterorum nomina vim rerum quodammodo ſeruant, ideoq; per illa quaſi rerum imagines ipſe res agnoſcuntur, multò magis diuina nomina ab ipſo deo tradita vim ſuam perpetuò ſeruant. Nec immerito. Nomen enim verum, vt Platon placet, nihil aliud eſt quam rei ipſius vis quædam mente primum, vt dixi, concepta, voce deinde expreſſa, literis demum ſignificata. Rei autem diuinæ neceſſe eſt virtutem eſſe diuinam. Quamobrem dei nomina cum illis diuina vis inſit, Plato & hic & in Philebo reuerari iubet, atque vt ſignificat in legibus, multo etiã magis quam delubra ſtatuaſq; diuinas. Expreſſior enim imago dei in artificioſa præſertim aſſatè diuinitus, quam in manuum operibus reſeruat. Nomina verò dei prima atque ſinceriffima apud mentes ſuperas caeleſtesq; eſſe iudicat, à quibus expreſſus deus, vt ita dixerim, ipſe concipitur. Secunda verò in demonibus purioribus. Tertia in animis hominum, eaq; per priſcos viros deo aſſatos quaſi dei tribus fuiſſe prolata. Dei itaque nomina nobis per antiquos ſanctosq; tradita, tanquam imagines radiq; dei ipſius eſſe videntur, per ſuperiora nunquam, perq; ſanctiores hominum animos penetrantes. Quisquis autem ſolem, vt par eſt, admiratur, merito veneratur & ſolis lumen. ita & deum colere oportet in primis, ſimilq; dei radios, viros, imagines in ſacrorum nominum ſignificatione latentis. Audianus ergo Socratem in Philebo ita clamantem. Reuerentia mihi ſemper erga deorum nomina, non humana quædam formido eſt, ſed maximum quæque timorem exuperat. Audiamus eundem rursus in Phædo ſe expiantem, quod in Amorem dei nomen forſè diſputando deliquerit. Audiamus Platonem in vndecimo Legum, eos qui deorum nomina mendacio & periurijs inquinauerint, ſacrilegos omnino cenſentem, iubentemq; illos à quolibet impune cædi: eum verò qui præſens non punierit, tanquam proditorè legum rigide condemnantem. Neque verò nos turbet quod plures ſæpe nominet deos. Vnicum enim per ſeipſum in Parmenide, atque Timæo probat eſſe deum, cæteros verò angelicos, caeleſtesq; dei miniſtros, cum deos nominat, non tam deos quam diuinos intelligit. Poſtquam verò in Parmenide ad vnum deum omnia comparauit, nomina quoque illius ſpernenda non cenſuit, in quibus cum mira dei mirera lateant, non iniuria diuinis ille theologus Dionyſius Areopagita omnia theologica & myſteria in diuinis nominibus exquiſiuit. At cur ſilentio prætermiſimus ſplendorem illum veritatis Apoſtolum Paulum dicentem, Sermonem dei eſſe viuum atque efficacem, vehementius omni gladio accipiti penetrantem? Item illud eiſdem: Donauit deus illi nomen, quod eſt ſuper omne nomen, vt in nomine Ieſu omne genu ſelectatur caeleſtium, terreſtrium, infernorum? Sed iam ad dialogum redeamus. Hermogenes Parmenidis diſcipulus & ſectator, atque Cratylus ſectator Heracliti, de reſtitudine nominum diſidentes, dum ille quidem nomina ſolum arbitrio, hic verò naturali quadam ratione habere vim putat, denique Socratis ſe iudicio ſubigunt. Principio quàm bellè tres hic Platonis conueniunt præceptores. Hic enim à Socrate moralia, à Cratyllo phyſica, ab Hermogene poſitiſimum metaphyſica, præter illa quæ ipſe inuenit, dicitur accepiffe. Cratylus quidem ſectator eſt Heracliti, cæterorumq; priſcorum, qui multis ante Heraclitum ſæculis philoſophati ſunt, putaueruntq; nihil vſquam ſtabile, ſed omnia in perpetuo motu verſari. vnde & nomina rebus ab ipſo motu plurimum poſuerunt. Hermogenes verò Parmenidis Pythagoreorumq; cultor, contrà putantium omnia permanere. Eiuſmodi controverſiam inter Hermogenem & Cratylum Socrates & Plato ita componunt, vt Heracliti quidem ſententia in Phyſicis, Parmenidis verò in metaphyſicis ſit probanda: ſiquis autem vel ſtatum rerum ad naturalia, vel motum tranſferat in diuina, ſit penitus improbandus. Sed his omiſſis, quantum ad nomina pertinet, Socrates in Cratylis ſententiam magis declinare videtur, eam hoc pacto confirmandus. Oratio num alia vera eſt, alia falſa: & orationis veræ partes veræ ſunt: orationis falſæ, partes quoque ſunt falſæ. Partes autem orationis ſunt nomina: quo ſit vt nominum alia vera ſint, alia falſa. Oratio quidem vera eſt quæ res ipſas vt ſunt ita dicit: falſa verò, quæ contrà. Quapropter & nomina vera ſunt illa quæ res ita vt ſunt poſitiſſe, quam vt placet arbitrio, proferunt. Quoniam verò Protagoras putat qualia cuique videntur quæque, talia eſſe, adeo vt res

Nomē Dei apud populos diuerſos